

TANULJUK EGYMÁST

„Edvárd, nem szóltál a pincérnek, hogy ne tegyen szívószálat a limonádédba?” – dorgálja játékosan Dóri a férjét, miközben már veszi is elő táskájából a saját, fém szívószálukat. *Dóri és Edvárd* még az egyetemen ismerkedtek meg. A két filozófia szakos szerelmes az esküvő után egyéves világműködés után indult, és azóta is, ha tehetik, utaznak. Világjárásuk mögött azonban egyre hangsúlyosabb és markánsabb misszió is áll: megmutatni a világnak és az itthoniaknak, hogy hogyan lehet felelős utazóként, környezettudatosan úton lenni, tanulni önmagunkat, egymást és a környezetünket. Ezekről a tapasztalataikról blogot is írnak *Talpalatnyi történetek* címmel. Legutóbb Montenegróban jártak, ahol gyakorlatilag a vonat- és buszjegyeken kívül nem termeltek szemetet.

♦ – **Milyen praktikák rejlenek még a táskákban a fém szívószálon kívül?**

Dóri: Egy mosható textilzacskó, egy szendvicstároló és egy méhviaszos frissen tartó kendő, amely úgy működik, mint az alufólia, testhőre meglágyul, és a szükséges formára tudod hajtogatni. Ez pedig egy sima, általam varrott zsák, ebbe szoktam beledobni a péksütit.

– **Nem szoktak furcsán nézni rátok, amikor vásárláskor visszautasítjátok a nejlonzacskót?**

Dóri: Többnyire nagyon pozitívan állnak hozzánk az eladók. Vannak olyan helyek, ahol nem tehetnek a mérlegre kívülről jövő, idegen anyagot. Olyankor azt szoktuk mondani, hogy csak tegyék le a pultra, nem is kell hozzáérniük a textilhez. Néhány hete jöttünk vissza Montenegróból, és ott például a zöldséges néni odáig volt értünk. Már a második vásárlásnál bemutatott minket a többi vásárlónak, hogy mi vagyunk azok, akik nem kérünk zacskót. Az emberek többsége inkább csak megmosolyogja ezt, de sokan mondják azt, hogy milyen jó ötlet, erre nem is gondoltak.

Edvárd: Megindult a világban egy környezettudatos szemléletváltás. Épp most olvastam, hogy Kenyában betiltják a nejlonzacskó használatát, negyvenezer dollár büntetés jár a birtoklásáért, de szélsőséges esetben akár négy év letöltendő börtönbüntetéssel is sújthatják az illetőt. Számos más országban is részben vagy

teljesen betiltották már a zacskókat, így például Costa Ricában vagy Nepálban. Környezettudatosan élni igazából annyit jelent, hogy az ember egy kicsit többet kérdez. Legfeljebb azt mondják, hogy nem. Igazából senki nem szereti a műanyag zacskókat, és szerencsére egyre több olyan hely van Budapesten is, ahol csomagolásmentesen lehet vásárolni.

- Vajon miért a fejlődő országokban kezdődött meg ez a változás?

Dóri: Mert ott nincs megoldva a hulladékgazdálkodás. Ha mi is térdig gázolnánk a szemétkben, máshogy állnánk hozzá a műanyag zacskók használatához. Nagyon kényelmes helyzetben vagyunk, mert onnantól kezdve, hogy bedobjuk a kukába

a szemetet, nem nagyon tudjuk, hogy mi történik vele. Nem lenne baj egyébként a műanyaggal vagy a papírral, ezek nagyon hasznos és fontos dolgok. A probléma a folyamatos, gyors fogyasztással és energiafelhasználással van.

Edvárd: Ez a rengeteg csomagolóanyag azért jön létre, mert kényelmesek vagyunk. Az ember csak leugrik a boltba, és bármit megvehet. Ahhoz azonban, hogy bébikukoricát ehess olasz mortadellával, mindenképp kell tartósítás. A műanyag vákuumcsomagolás ugyan hosszú ideig megőrzi az ételek frissességét, de milyen áron? Biztos, hogy télen spanyol, melegházi paradicsomot kell ennünk, és nem azt, amit az idény lehetővé tesz?

– A barátaitok, a család hogyan viszonyul ahhoz, hogy szelíden, de nagyon eltökélten harcoltok a megszokások ellen?

Edvárd: Nagyon sok apró, de pozitív változás indult el a környezetünkben. Én ingatlanosként dolgozom, és elértem azt, hogy például ne műanyag lábzsákokat használjunk egy elegáns ingatlanba belépve, hanem mosható, pamut anyagból készületeket. A montenegrói utunk során pedig az a porschés üzletember, aki stoppoláskor felvett minket, a mi hatásunkra nem vett műanyag kanalat a kávéjába, hanem ő is inkább a fémét választotta.

Dóri: Nekem pedig ma egy náthás kolléganőm mutatta büszkén a textilzsebkendőjét, mert tudja, hogy bojkottálom az eldobható zsebkendőket.

– Számontartottátok, hogy a világkörüli út során hányszor aludtatok idegeneknél?

Edvárd: A 347 napos utazás során, a 14 országban 162 ágyban aludtunk, és úgy 60–70 vendéglátónál jártunk, akikkel gyakorlatilag intimebb viszonyunk alakult ki, mint sokszor a barátainkkal. Odaültettek minket az asztalukhoz, láttuk a szokásaikat, ahogyan egymással vagy a gyerekükkel bántak. Az, hogy ennyi kultúrával és életmóddal találkoztunk, sokkal inkább nyitottá tett minket, és azóta sokkal könnyebben megértjük és elfogadjuk az embereket.

– Mi változott meg bennetek a sok utazás hatására?

Edvárd: Nagyfokú bizalom alakult ki bennünk a Gondviselés iránt. Dóri korábban sokkal inkább aggódott a jövő miatt, de ha ennyiféle szituációba csöppensz bele, ennyiféle emberrel elegyedsz szóba, akkor nagyon erős hit alakul ki benned az iránt, hogy bárhová mész, megállod a helyed, és hogy a világ sokkal befogadóbb hely, mint azt korábban gondoltad volna. A hitem tehát nagyon megerősödött, a vallásokban viszont nagyon nagyot csalódtam. Az emberek szinte sehol sem élnek olyan alapvető értékek alapján, ahogy azt a vallásuk elvileg megköveteli. Ázsiában a hétköznapi szintjén ugyan jobban jelen vannak a vallási rítusok, viszont itt sincs több spirituális tartalmuk, mint Európában, megrekedtek a tradíció szintjén. Elkészítik a reggeli áldozati kosarat, füstölöznek, leborulnak, de utána ugyanúgy át akarnak verni, mint az ima előtt. Persze mindig vannak kivételek...

Dóri: Itthon hatalmas volt a váltás az addigi folyamatos újdonságokkal teli, sokszor igen komfortszegény életmódhoz képest. Furcsa volt, hogy nem kellett kitalálni, hogyan jussunk el valahova, mert menetrend szerint jött a busz. Jó volt látni a barátainkat, akik nagyon hiányoztak. Hosszú időt igényelt viszont, amíg újra egy hullámhosszra kerültünk. Budapestre is más szemmel nézünk a hazatérésünk óta. Ha lehet, még jobban imádjuk. Azóta azt érezzük, hogy az egyik lehető legjobb város. Minden szempontból. Megfizethető, élhető, könnyen juthatunk minőségi élelmiszerhez, kultúrában és szépségekben gazdag. Büszkén mutatjuk be a mi vendégül látott *couchsurfereinknek*.

- Ha nem a világot járjátok, akkor a világot látjátok vendégül?

Dóri: Szeretnénk ily módon is meghálálni azt a rengeteg élményt és szeretetet, amit kaptunk. A blogunkon keresztül pedig szeretnénk minél több információt megosztani más nyitott, környezettudatos és felelős utazókkal. Amikor ugyanis valaki elutazik, akkor reprezentálja a saját országa és kontinense kultúráját is. Ázsiában mi voltunk a Nyugat. Érdekes módon még mindig valamilyen misztikus, követendő világ vagyunk a számukra. Sokszor szégyenkeztem a többi turista miatt. Mert ha te három szívószálat kérsz az italdobba, kis esernyőcskével, és utána az egészet egy laza mozdulattal eldobod a strandon, akkor ők azt fogják gondolni, hogy erre megy a világ. Az utazás nagy felelősség. Van valami visszásság abban, hogy az ember „boldogan” nyaral, és tönkreteszi az életmódjával azt a környezetet, ami az örömet és a felszabadulást okozza.

- Az egyetem első évétől ismeritek egymást. Egyéves világkörüli út és közel három hónap Dél-Amerikával a hátatok mögött, egy rövidebb utazás során lehet még a másiktól valami újat tanulni?

Edvárd: Hogyne, még a mai napig tanuljuk egymást. Az utazásnak ugyanis van egy terápiás jellege. Olyankor 100 százalékgig egymásra vagyunk utalva, ami egy nagyon jó állapot. Akkor kijön, hogy mennyire jó páros vagyunk, másrészt viszont kibukik minden olyan apróbb probléma, amit egy ideje hurcolunk magunkkal, csak épp a hétköznapi rohanásban nincs idő tisztázni. Dóri: Utazáskor nemcsak az adott országra tekintünk frissebb, befogadóbb szemmel, hanem egymásra is, és ez valóban egy gyógyító állapot. ♦

A nagymenők **műtárgypiaci** alapokban is tartják a pénzüket.

Hogyan lesz egy **olajfestmény** generációkon átívelő befektetés?

GYŪJTŐ

Hasznos tippek minden szerdán
a Trend FM-en 15.30-tól

> **Hallgassa további
érdekességeikért**
a kultúra és befektetés világából

TREND FM ^{94.2}
Gazdaság és Kultúra

www.trendfm.hu